

Tisztelt Ünneplő közönség!

Szeretettel köszöntök mindenkit, így a fenntartó képviselőjében megjelent Oláh Gábor tanügyigazgató urat, az atyákat, a kedves szülőket, kollegáimat, de kiemelt szeretettel mégiscsak Titeket, ballagókat.

Friss emlék az a boldog szalagavató báli pillanat, amikor fél éve táncaikkal elkezdték a búcsúzkodást, és az érettségire való felkészülést, még fülünkben csengenek a keringők dallamai. Sőt, mintha csak a közelmúltban iratkoztatok volna be. Nagy reményekkel kezdtétek meg a középiskolát, ballagásokat akkor még nagyon távolinak gondoltátok, s mégis elrepült az idő. Ez alatt a kíváncsi kisiskolásokból egy kissé viharos kamaszkoron át jutottatok el ehhez az ünnepi pillanathoz.

Most Ti vagytok itt a főszereplők, értetek szólt ma a harang, értetek és veletek imádkoztunk a misén, s értetek fogjuk végig izgulni az elkövetkező két hónapot is. Szokás szerint a hálaadó szentmise előtt Ti is tisztelegtetek az ősi Alma Mater, Hilton falán elhelyezett emléktáblájánál, s Kisfaludy tanárnő szavai nyomán hálatelt szívvel gondolhattatok alapító érsekkre. Most térjünk azonban vissza a jelenbe gondolatban is.

Kedves Szülők! Önök a mai napig rengeteget tettek gyermekük boldogulásáért, köszönjük, hogy ebben nevelőtársul választottak minket. Együtt örvendhettünk sikereiknek, bánkódhattunk kudarcaik miatt és féltőn szerető módon egyengettük lépteiket, közben ők lázadoztak vagy szót fogadtak, többen is célirányosan tették dolgukat, felnőttekké váltak. Most gyermekeiknek küzdelmeiket egyre önállóbban kell vívniuk, bár még sokszor támogatásra lesz szükségük. Ezt Önök örömmel fogják tenni, hisz egy szülőnek még sokkal nehezebb feldolgozni, hogy most már gyermekének nincs mindennap úgy szüksége rá, mint eddig.

Kedves Ballagók! Most a hálaadó mise végén, amikor megköszöntük a Jóistennek a tanulmányaitok alatt kapott kegyelmeket, kissé szomorúin élitek át az elválás pillanatait. Búcsút intetek mindennek, ami ismerős, már-már kényelmes is volt. Gondoljatok most hálával azokra, akik segítettek, biztattak, bátorítottak az évek folyamán – szüleitekre, családtagjaitokra, barátaitokra és tanáraitokra is. Sajnos a felhőtlen, boldog gyermekkorotok elmúlt, s elindultok saját útjaitokon.

Saját út, életút, sokszor kimondott, talán elcsépelet szavak. Az út, mint szimbóluma életünknek, még monda- és mesevilágunknak is szerves építő köve. Mi tudjuk, hogy Jézus az Út, erről tanultatok a hittan órákon is, de ez nem jelenti azt, hogy emiatt könnyű magabiztosnak, határozottnak is lenni. Sok a tévút, sok a kísértés, a bizonytalanság, a legjobb szándék mellett is hamis célok, kifordult értékrendek sodrásába kerülhet az ember.

Ez a ballagás a Ti útnak indulásotokat szimbolizálja. Lezárja a gimnáziumi szakaszt és megnyit egy reményteljes jövőt számotokra. Nem a távozáson van a fő hangsúly. Ez egy olyan különleges ünnep, amelyben egyszerre van jelen az emlékezés és a búcsú, az útra hívás és az új iránti kíváncsiság, magában a vonulásban a véges végtelenség és a majdani megérkezés reménye is. Nagyon meghatározó volt számotokra az iskolai tanulással töltött 12 év, sokan közületek szép eredményeket értek el az évek során, most év végén is 23 kitűnő, nagyszámú jeles van köztetek. Ez idő alatt a tantárgyakhoz köthető intellektuális ismeretek mellett megtanultatok a környezethez és a társakhoz való alkalmazkodást is. A közösségformálást, az egymásra való odafigyelést, egymásnak való önzetlen segítséget, a szeretet parancsát, mint a legfőbb parancsot, alapértéknek tekintettük.

Manapság sajnos az egész élet versenyfutás, versengés, ezért nehéz a szeretetet alapértéknek megélni. Meg kellene érezni, tanulni, hogy az ellenfél, a vetélytárs nem ellenség. Tanáraitok ezért tudatosan szerveztek sok csapatversenyt, mert ezeken a többiek tudása motivál titeket is odaadó, eredményes munkára, így a versengés és az együttműködés tehát jól kiegészíthetik egymást. A közös munkához való hozzájárulás felnőtt életetekben is nagy segítség lesz.

Nehéz, embert próbáló időszak volt középiskolás korotok a Covid-járvány, a bezártság miatt, ezt mindig ki szoktuk hangsúlyozni.

Az utóbbi két évben viszont rengeteg kegyelmet is átéltünk, erre is jó lenne emlékezni. 2021 őszen a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus megnyitó miséjén, szinte az egész világ színe előtt kértük a Szentlélek segítségét a tavalyi tanévre, ez is különleges adomány. Közületek sokan egyénileg is segítettek ennek a rendkívüli lelki világesemény megrendezésében, több osztály hallgatott tanúságtételeket, sokan voltunk akkor is a körmeneten és a pápai misén is. Idén az elmúlt napokban ismét meglátogatta hazánkat Ferenc pápa, aki azzal a mondattal indult útnak, hogy „Elmegyek Budapestre, elmegyek a szeretett magyarokhoz, hogy átöleljem őket”. Közületek többen integetve fogadták őt a Dózsa téren. Nagy ajándék, hogy hallhattátok, sokan jelenlévőként is a Sportarénában, ahogy bátor hitre szólította fel a fiatalokat, magyarul mondva, hogy „Aki mer, az nyer”.

Számotokra különleges lehetett az is, amikor beszédében emlegette Mindszenty bíboros szavait az ima erejéről, amit Ti naponta olvashattok az aulában. A Kossuth téri misét magyarul fejezte be, nemzeti imánk kezdősorával: „Isten áld meg a magyart”.

Iskolánkban mindig kiemelt szerepet kapott a nemzettudat erősítése is. A hazához való mély érzelmi kötődések kialakítása is hosszú folyamat. Ennek részét képezték történelmi és irodalmi ismereteitek ilyen célú gyarapítása, a nemzeti ünnepekről való méltó megemlékezések, iskolai ünnepségek, az elmúlt évek változatos osztálykirándulásai határon innen és túl. A munkácsi testvériskolai kapcsolat, a hagyományörző Hadik Bál, de a határon túli magyarok számára rendezett karácsony előtti ajándékgyűjtés is ide sorolható. Az utolsó évben sajnos szükség volt az Ukrajnából menekültek segítésére is, amiben sokan kivették részüket, köszönjük. Reméljük, ezek is mély emléket hagytak bennetek, s a jövőben is hasonlóan fogtok cselekedni, gondolkodni e téren.

Az utolsó napok a búcsúról szóltak. Minden osztály készített egy műsort az öt tanító tanároknak, ezt itt ismét szeretném megköszönni, Nektek a műsort, tanáraitoknak pedig az évek alatt végzett áldozatos munkát. Az osztályokra jellemző volt az előadás, sok ötlettel, néha szomorúan, néha inkább viccesen, de kicsengett belőlük a kölcsönös szeretet a tanárok és diákok között, az iskolához való ragaszkodás. Emlékeztetek a filmek, a mindig nagy örömet okozó, kis üvegekbe összehajtogatott köszönőlevelek, napi fohások, amikkel majd emlékezünk Rátok. Szomorúak voltatok, de higgyétek el, most mi is hasonlóan érzünk. Nekünk is könnyebb lenne azt mondani, hogy Isten hozott, mint azt, hogy Isten veled.

Régi szokás szerint Ti is kaptatok útravalóul egy ballagó tarisznyát. Ebbe, iskolánk hagyományai szerint két különleges ajándékot csomagoltak nektek a 11-esek. Ezeket az ajándékokat Heinzély János öregdiák alapítványától kaptatok. Domi atya már megáldotta előre őket. Az egyik a zsolozsmáskönyv, mely az EKG-sok reggeli imájára emlékeztet. A másik ajándék egy feszület, melyet a gimnázium államosítása előtt is kaptak a végzősök. Kívánjuk, hogy a feszület Titeket is segítsen megállni az életetek viharában.

Az útra kérünk még egy Istenhez szálló fohászt, Túrmezei Erzsébet katolikus költőtől, „A legnehezebb kérés” című vers utolsó versszakát idézem:

„Fogd meg hát a kezem, fogadd el újra a szívem, Ha az utam célját el is takarod, Hiszek Benned, Legyen meg mindig a Te akaratod”.

Befejezésül még fontos üzenet következik. Manapság ebben az értékválságos világban egyre inkább megnő az igény az értékek tiszteletére. Hála Istennek a hűség, bizalom is egyre elfogadottabb pozitív tulajdonság. Ezért ismét szeretném megköszönni a szülőknek, hogy ránk bízták gyermekeiket. Ez mindenkinek szól, de kiemelném közülük azokat, akiknek több gyerekük van, s valamennyit, vagy legalábbis többet hozzánk hozták, s most az utolsó gyerek ballag, szeretném nevüket felolvasni, s ezzel köszönjük ezt az éveken át tartó bizalmat.

A Mészáros családból a legkisebb, 5. gyerek, a Székely és Kohlmann családból a 4. gyermek ballagása kapcsán búcsúzunk.

A továbbiakban azok nevét olvasom, ahonnan 3 vagy 2 gyerek járt ide, s most ballag a legkisebb. Osztályok szerint megyek sorra a családneveken, tehát elköszönünk az A osztályból

a Bálint, két Horváth, Jassó, Körmendy, Markócs, Molnár, Szendrői-Áts, Tello-Pálfy, Träger, Urbán, a B-ből két Tóth, a C-ből a Feszler, Kiss, Sturcz, Ternovics, a D-ből a Debreczi, Recska, Sípos, Somogyi, végül az E osztályból a Balassa, Dabi, Eiler, Nagy, Weidemann és Zorkóczy családoktól.

Külön köszönöm, hogy közülük sokan éveken át aktívan segítették a szülői közösség munkáját is.

Öröm persze az is, hogy nagyon sok család még hagy itt további testvért, így tőlük nem kell véglegesen elköszönni.

Végezetül megköszönöm a tanárok, s kiemelten az osztályfőnökök munkáját is, akik elvezettek Titeket a búcsú pillanataig.

Kérem az osztályfőnököket, hogy a nevük elhangzásakor fáradjanak ki, s Titeket arra kérlek, hogy a végén tapsoljátok meg őket köszönetül.

PácZ Tamás, Takács László, Szente Bellosevich Gabriella, Varga Sándor és Devichné Dankházi Blanka, Kálmán Györgyi osztályfőnökök és Domi atya lelki vezetését köszönjük meg egy apró ajándékkal.

Én megköszönöm a figyelmet, a szervező kollegáknak és diákoknak a munkát, az iskola feldíszítését, s mindenkinek szeretettel kívánok örömteli ballagást!